

[A. C. Normann.]

vestjyder lige så vel som jeg — en ting, som jeg iøvrigt til daglig er for beskeden til at gå rundt og prale af.

Der er også et andet forhold, som jeg gerne vil fremdrage ved denne lejlighed, et forhold, som har været fremme i nogle blade i de sidste dage. I en artikel den 22. oktober skrev et af regeringspartiernes blade, nemlig „Aarhus Amtstidende“, hvis redaktør jo er medlem af dette høje ting, og som derfor må formodes at have adgang til at være velorienteret, om en højst bemærkelsesværdig vending, der skal være sket i sagen om Kalø gods, der tidligere tilhørte den tyske friherre von Jenisch, men som af staten blev beslaglact efter krigen i henhold til loven om beslægtning af tysk og japansk ejendom. Man havde næppe dengang nogen betænkelighed ved konfiskationen, men siden skal, efter hvad bladet nu meddeler, indstillingen have ændret sig en hel del, og jeg er ikke sikker på, at det ikke også er det indtryk, befolkningen har i vide kredse. Det dispensationsnævn, der kunne appelleres til, er jo i tidens løb blevet overvældet med appeller, og bladet fortæller om, at nævnets praksis snart gik i skred, og nu er det kommet så vidt, at nævnet overlader afgørelsen af de sidste sager til handelsministeriet. Jeg er vidende om, at sådanne sager fra nævnet skal følges af en indstilling, men jeg er ikke vidende om, hvad nævnet har tænkt sig at indstille i den foreliggende sag, eller om der overhovedet foreligger en indstilling. Det siger sig selv, at en sådan oplysning er egnet til at vække en del usikkerhed på egnen, fordi det endnu så længe efter synes at stå uafgjort, om godset af ejeren kan kræves tilbageleveret.

Sagen har ikke blot interesse for egnens befolkning, bl. a. for den udstykning, der har fundet sted deroppe. Den har interesse for en større kreds, bl. a. fordi der ikke alene er udstykket, men der er, som det vil huskes, bortforpagtet jord til jagtfonten, som har oprettet en jagtgård, biologisk forsøgsstation og jægerskole. Endvidere er der med betydelig bekostning på godset oprettet en husmandsskole, og der er oprettet en forsøgsstation for kvæg på et betydeligt areal. Det er altså nyttige og samfundsgavnige institutioner, der er oprettet på godset. Hvad udstykningen angår, tænker jeg mig ikke, at den mulighed overhovedet består, at den kan trues, selvom ejeren

skulle få retten til godset tilbage igen. Der er jo her tale om kontrakter mellem staten og private og udstedelse af skøder, som næppe kan omstødes, så længe ejerne overholder deres forpligtelser. Om der så kan råde tvivl med hensyn til de øvrige institutioner, fordi det her er staten, der i dette tilfælde har afsluttet kontrakter med andre af sine egne institutioner, det ved jeg ikke, og jeg skal heller ikke ytre mig om selve spørgsmålet om den tidligere ejers rettigheder. Jeg havde personlig gerne set, om man i stedet for at oprette en jagtgård havde givet plads for en øget udstykning af husmandsbrug, og om der her bliver en mulighed, når man nu gennem en periode har gjort sine erfaringer med jagtgården, ved jeg ikke.

Jeg tror, at de ønsker, der her er kommet frem fra husmændenes side, er meget berettigede, og jeg har også indtryk af, at de løfter, der ved oprettelsen af disse brug blev givet af den daværende landbrugsminister om omfanget af udstykningen, knap nok er blevet overholdt, men jeg vil gerne bede den højtærede handelsminister give tinget oplysning om, hvordan det nu ligger med Kalø, og eventuelt om muligt fremskynde en afgørelse af de sager, der nu efterhånden er blevet ret gamle. Det vil også være af stor interesse for de interesserede parter, og godt ville det være, om den højtærede minister i sin redegørelse kunne afkræfte den opfattelse, som vistnok har bredt sig i meget store kredse, nemlig at retshåndhævelsen vedrørende de sager, som hører ind under loven om konfiskation af tysk og japansk ejendom, har ændret sig og er blevet langt mildere, end den var til at begynde med, hvilket jo er egnet til at give mennesker, der er implicerede, og også andre indtryk af, at man ikke er gået helt retsindigt og i alt fald ikke helt ligeligt frem mod parterne.

Bollerup Madsen: Jeg har en henvendelse til den højtærede minister for offentlige arbejder. Det er ikke om en ny sag, men om en sag, der desværre har voldt adskillige bryderier i de sidste hundrede år. Det drejer sig om sejlrenden over Hals Barre ved indsejlingen fra Kattegat til Limfjorden. Der er altså vanskeligheder med havne andre steder end i Esbjerg, som den sidste ærede taler omtalte.

Dette spørgsmål er blevet højaktuelt nu